

4770 3. Beh. af Forst. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1873 til 31. Marts 1874. 4770

stemmende med vor Overbevisning. I saa Henseende maa jeg finde, at der ikke vil opstaa nogen stor Hindring for vor Friheds Udvikling, naar man følger den ærede Ordførers Opfordring. Jeg kan ikke forstaa, hvad Fare der skulde være forbunden dermed ligeoverfor vor Friheds og vort Statslivs Udvikling, og den Overbevisning, jeg har med Hensyn til dette Spørgsmaal, slutter sig til den Maade, hvorpaa jeg stod ligeoverfor mine Belgere den 20de September. Jeg stod den Gang ligeoverfor mine Belgere med Overbevisningen om, at det Program, jeg udviklede for dem, var det rette og det rigtige, og det, som var nødvendigt til vedvarende og almindelige Fremskridt her i Landet. De valgte mig paa denne Basis, idet jeg lovede at ville følge de Ord og den Retning, som Programmet antydede. Jeg kom herind, og der blev paa forskjellige Maader forsøgt paa at bringe til Udsøvelse, hvad jeg havde lovet, og hvad jeg til Dato anser for at være Fremskridt for Befolkningen, men Forslagene derom mødtes med Uvillie. Man vedtog derefter en Adresse, som fik et Svar, der for mig stod som en Tilrettevisning til Folkethinget, som en Antydning af, at Folkethinget ikke mere var sideordnet med de øvrige Dele af Lovgivningsmagten, men reduceret til en raadgivende Forsamling, hvis Raad man vel kunde lytte efter og følge, naar de vare i Overensstemmelse med Anskuelserne hos de andre to Magter, som ere sideordnede, men som det var aldeles unødvendigt at lytte til og ligegyldigt at følge, naar de ikke passede med deres Overbevisning. Paa denne Maade er denne Sag kommen saa vidt, at jeg har sølt det som min Pligt at stemme imod Finantsloven, uagtet jeg ikke har det Allermindste imod selve Finantsloven. Havde man søgt at sætte andre Ting ind paa Finantsloven, som mulig vilde have beredt Ministeriet Banfæligheder, vilde jeg ikke have været med dertil; jeg vilde have betragtet det som et utilbørligt Skul, fordi man ikke aabent turde vove at negte Loven. Det er altsaa kun, fordi jeg tror, at Ministeriet ikke har Befolkningens Tillid, at jeg vil stemme imod Finantsloven, og denne Mening er bleven bestyrket ved Adressedisussionen. Det var ikke noget overordentlig stort Flertal, som sluttede sig til Adressen, men mange af dem, der ikke sluttede sig til den, erklærede aabent, at man for Himlens Skyld ikke maatte antage, at de havde Tillid til Ministeriet. Da spalte jeg, at Ministeriet ikke havde Mod i det folkekaarne Thing. Naar der har været Tale om, at Landstinget har udtalt en bestemt Tillid til Ministeriet, veed

jeg ikke, hvor det har udtalt sig saaledes. Landstinget har sagt, at det ingen Banfælighed havde ved at forhandle med Ministeriet, men ved Siden deraf, udtaltes det, at man havde megen Banfælighed ved at faae Udbytte af Forhandlingerne, og der er ikke i nogenjomhelst Henseende sagt, hvem man giver Skylden for, at der intet Udbytte kommer. I ethvert Tilfælde staar Sagen saaledes for mig, at jeg føler, jeg er berettiget til at tro, at Ministeriet ikke har Tillid hos Befolkningen. Jeg havde næret Duffet om, at Regjeringen havde opløst os, og havde sendt os tilbage. Der er fra et af Regjeringens Medlemmer fremkommet en Ytring om, at han ikke antog, vi repræsenterede Folkets Onsker. Det havde været mig hjært, om man havde fulgt Konsekvensen af denne Anskuelse, havde sendt os tilbage til Befolkningen og havde spurgt dem, om vi virkelig opfyldte vort Over saaledes, som den ønskede det. Vi havde da haadt en langt fastere og kraftigere Grundvold at staa paa. Hvis Belgere havde foreskaffet os, nu vel, saa havde det været heldigt for Regjeringen; det havde jo bevist, at dens Anskuelser vare de rigtige. Det var kun mit Haab, at vi, ved at negte Finantsloven, kunne komme tilbage til Belgere og spørge dem, om det er den rigtige Vej, vi have valgt. Jeg vilde ikke for nogen Pris sidde en Dag længere i Rigsdagen, naar jeg ikke var i Overensstemmelse med mine Belgernes Anskuelse. Naar jeg stod ligeoverfor mine Belgere, og de spurgte mig, om der da ikke var en eneste Vej mere, jeg kunde have gaaet for at have Folkethingets Ret og dets Krav paa Folketsfriheden ifølge Grundloven, vilde jeg ikke have saa meget Mod, at jeg turde møde dem, naar jeg maatte sige: Jo, der er endnu et Middel, men jeg hævdede tilbage derfor; jeg turde ikke følge det. Dette havde jeg ikke Mod til at udtale, thi da vilde de med Rette kunde sige, at jeg havde svigtet den Vej, jeg havde lovet dem at følge. Jeg udtaler ikke dette med Hensyn til de enkelte Ministre, som her ere tilstede, og jeg beklager, at der ligeoverfor de enkelte af disse Ministre er fremkommet stærke Udtalelser. Jeg er saa ung her i Salen, at jeg ikke fra Fortiden har Antipathi imod dem, og det forekommer mig, at det samlede Ministerium altid kan gjøre Opfordring paa en vis Høiagtelse, at der gjenfærdig maa være en vis Høiagtelse tilstede imellem Folkethinget og Ministeriet. Jeg kan i den Henseende fuldstændig slutte mig til, hvad det ærede Medlem for en Viborgtrede (Kjær) for et Dieblit siden yttrede. Det er mig aldeles ligegyldigt,